

TAMARA HAAGMANS

Wanneer Fleur voor haar werk naar
Italië wordt gestuurd, heeft ze geen idee
wat haar te wachten staat...

Italiaanse toestanden

Italiaanse toestanden

Tamara Haagmans

Italiaanse toestanden

UITGEVERIJ LUITINGH-SIJTHOFF

© 2021 Tamara Haagmans en
Uitgeverij Luitingh-Sijthoff bv, Amsterdam
Alle rechten voorbehouden
Omslagontwerp: bij Barbara
Omslagbeeld: Shutterstock
Foto auteur: Ineke Oostveen
Opmaak binnenwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 245 9609 6 (e-book)

NUR 301

www.tamarahaagmans.nl

www.boekenwereld.com

www.lsamsterdam.nl

Proloog

Met mijn schoenen in mijn hand probeer ik de deur van de belachelijke dure hotelkamer open te doen zonder geluid te maken. Ik stap over de nette broek die in een hoopje op de grond ligt en ontwijk de zwarte leren schoenen die een stukje verderop liggen. Op de vloer ligt het overhemd waar sinds gisternacht een aantal knoopjes van ontbreken omdat ik het bijna met geweld van zijn lijf heb gerukt, als laatste obstakel.

Ik haal diep adem en duw de klink naar beneden, hopeno dat hij geen geluid maakt. De deur gaat gelukkig geruisloos open en met een zucht van opluchting stap ik over de drempel, de gang op. Ik trek de deur achter me dicht, stap in mijn schoenen en loop zo snel ik kan in de richting van de lift. Even twijfel ik of ik niet toch een briefje met mijn telefoonnummer voor hem zal afgeven bij de balie van het hotel, maar ik verwerp het idee al snel weer. Dat zou niet passen bij mijn nieuwe 'ik'.

Gisteravond, toen ik met mijn vriendinnen in de foyer van het dure hotel zat, was er nog niets aan de hand. Na een paar wijntjes besloten we ons avondje voort te zetten aan de bar. Mijn vriendinnen praatten honderduit over hun veroveringen, over hoe geweldig Julio in bed was, en over het trucje dat Maarten met zijn tong kon. Met elke minuut die verstreek voelde ik me slechter. Ik

heb nooit lol. Ik laat nooit de teugels vieren. Ik doe nooit eens gek of spontaan, of iets waarvan ik weet dat ik er later spijt van krijg maar wat me wel een leuk verhaal oplevert. Zittend aan de bar, slurpend van een mierzoete roze cocktail met een parasolletje erin, nam ik het enigszins aangeschoten besluit dat ik daar iets aan zou gaan doen. Meteen. Weg met dat brave meisje dat twee vriendjes heeft gehad. Het was tijd voor een nieuwe Fleur. Nieuw, beter, en misschien een beetje minder alcohol in haar bloed dan deze.

Ik probeer mijn uiterlijk te fatsoeneren in de spiegel van de lift voor de deur opengaat en ik de man achter de balie onder ogen moet komen. Er is helemaal niets mis met afgelopen nacht, behalve misschien dat het bij deze ene keer moet blijven, maar dat wil niet zeggen dat je aan me hoeft te zien dat ik een wilde nacht heb gehad.

Zijn groene ogen in combinatie met zijn gitzwarte haar vielen me meteen op. Eigenlijk was ik al onderweg naar de uitgang, slechts een halfuur verwijderd van een avond in bed met een boek, toen ik hem zag zitten. Het moment dat hij oogcontact maakte veroorzaakte een vonk, eentje die vuurwerk in mijn binnenste leek te ontsteken zoals ik al lang niet meer gevoeld had. Ik bleef een ogenblik staan en toen hij een 'kom hier'-beweging met zijn wijsvinger maakte, twijfelde ik slechts een seconde voor ik me omdraaide op mijn twaalf centimeter hoge hakken, mijn sexy jurkje rechtrok en voor het eerst in mijn leven een impulsieve beslissing nam. Ik was naar hem toe gelopen, en toen hij na een kort gesprek waarin hij vertelde dat hij voor zaken in Nederland was het pasje van zijn kamer omhooghield, gooide ik mijn blonde haar over een schouder en liep ik zonder een woord te zeggen heupwiegend achter hem aan naar boven.

1

Een halfjaar later

‘Laten we niet te hard van stapel lopen.’ Ik sta op van mijn stoel, steek mijn beide handen beschermend voor me uit en zet een paar stappen naar achteren. ‘Ik wil niet zeggen dat ik het níét doe, maar je begrijpt toch dat...’ Hanne, de hoofdredacteur van mijn afdeling, schudt haar hoofd.

‘Nee Fleur, volgens mij ben jij degene die het niet begrijpt. Daniël heeft mij gemaïld dat hij de primeur van die foto voor zijn blad wil, en op dit moment ben jij de enige die ik kan sturen.’ Ze kijkt me streng aan over de rand van haar bril, terwijl ze voor de vorm een stapel papieren op haar bureau verplaatst. ‘Ik weet dat het een onmogelijke taak lijkt en dat het nog niemand is gelukt, dus of het jou gaat lukken is nog maar zeer de vraag, maar als er hier íemand werkt die alles op alles zet om die foto te maken ben jij het. Ik vertrouw erop dat jij doet wat nodig is voor die foto.’ Ik slik.

‘Maar...’ begin ik, waarop Hanne haar wijsvinger in de lucht steekt.

‘En aangezien er thuis geen man of kinderen op je wachten, zou ik zeggen dat jij geknipt bent voor de job. Ik verwacht van je dat je morgen kunt vertrekken, dus als ik jou was zou ik mijn koffer in gaan pakken.’ Ze wappert met haar hand, ten teken dat ik kan vertrekken.

Eenmaal in de lift laat ik het laatste halfuur nog eens de revue passeren. Wat is er nou net gebeurd? Ik kijk in de spiegel en trek mijn neus op naar mijn spiegelbeeld. Ik heb me laten overrompelen, dat is wat er is gebeurd. Normaal gesproken werkt mijn vrijgevochten, nieuwe levensstijl van het laatste halfjaar in mijn voordeel, maar vandaag heb ik overduidelijk verloren. In de spiegel staart het meisje met de grote blauwe ogen en het honingblonde haar mij ongemakkelijk aan, alsof ze wacht tot ik iets zeg.

‘Kijk me niet zo aan. In het ergste geval lukt het je niet en heb je lekker een paar dagen betaalde vakantie gehad. En als het wel lukt, staat dat maar weer mooi op je cv.’ Het is maar triest gesteld met mijn overtuigingsvermogen, als het me niet eens lukt om dat meisje in de spiegel te overtuigen dat dit leuk is. Er is ook niets leuks aan om een foto te moeten maken van iemand die nog nooit is gefotografeerd, en waarvan niemand weet waar hij op dit moment uithangt.

De deur van de lift gaat open en ik stap mompelend uit. Ik heb een koffer in te pakken.

‘Wij heten u van harte welkom in...’ klinkt het de volgende dag door de intercom. Ik pak mijn handbagage uit het compartiment boven mijn hoofd en sluit achteraan in de rij van mensen die allemaal het vliegtuig willen verlaten. Ineens is het een gedrang van jewelste, want iedereen wil er als eerste uit. Ik schud mijn pijnlijke spieren los, die stijf zijn geworden van het zitten in die vervelende, krappe vliegtuigstoelen. Het zal nog wel even duren voor iedereen zijn of haar koffer heeft gepakt, naar voren is geschuifeld en via de enige uitgang, voorin, het vliegtuig heeft verlaten. Links en rechts stappen er nog meer mensen het gangpad in en zuchtend laat ik me weer op een stoel zakken. Dit heeft helemaal geen zin. Ik neem me voor op de terugreis niet meer op

de laatste rij te gaan zitten. Ik laat mijn hoofd opzij zakken en sluit nog even mijn ogen.

‘Mevrouw?’ Ik voel hoe iemand zacht mijn schouder aantikt en vervolgens direct aan mijn schouder rammelt. Als ik mijn ogen opendoe kijk ik in het vriendelijke gezicht van de stewardess die me tijdens de korte vlucht voorzien heeft van een hapje en een drankje. ‘We zijn geland, iedereen heeft het vliegtuig al verlaten en het is tijd om uit te stappen.’ Geschrokken kijk ik langs de vrouw het lege vliegtuig in. Nou, dat begint al goed.

‘Op vakantie?’ vraagt de stewardess terwijl ze voor me uitloopt naar de uitgang. Ik snuif.

‘Was het maar waar.’ Ik geef een ruk aan mijn trolley, die door de schok losschiet en tegen mijn hielen knalt. ‘Verdomme!’ mompel ik binnensmonds. Dat gaat een blauwe plek worden, ik voel het. De stewardess draait zich om en trekt een van haar perfecte wenkbrauwen op. Deze vrouw zul je vast nooit horen vloeken, met haar chique hoedje, het sjaaltje dat kaarsrecht om haar hals geknoopt zit, en het kapsel waarin geen haartje verkeerd zit.

‘Ik ben hier voor mijn werk,’ zeg ik in een poging nog iets van mijn trots te redden, het feit negerend dat die vrouw me nog geen vijf minuten geleden wakker heeft gemaakt terwijl ik met mijn hoofd tegen een vliegtuigraampje geplakt zat – en waarschijnlijk nog heb gekwijd ook.

‘Ik ben fotografe, en ik moet een foto maken van een Italiaan. We hebben een tip gekregen dat hij zich hier in Pisa zou ophouden. Maar niemand heeft ooit een foto van hem gemaakt, en gelukkig heb ik redelijk specifieke informatie waar ik hem kan vinden.’ Ik weet niet waarom ik haar dit vertel, maar de vrouw voor me heeft meer aandacht voor de kussentjes die op stoelen zijn blijven liggen dan voor mijn verhaal. En waarom zou ze eigenlijk ook? De vraag of ik op vakantie ben is niet meer dan beleefdheid, waarschijnlijk afkomstig uit het stewardessenhandboek, en het

interesseert de vrouw geen zier wat ik hier kom doen.

Als we eindelijk na een onhandige wandeling door het gangpad de deur bereiken, wenst de vrouw me nog een prettige dag, bedankt me voor het vliegen met KLM en duwt me nog net niet de slurf in. Omdat ik alleen die kleine trolley bij me heb hoef ik niet bij de kofferband te wachten en kan ik na de douane meteen door naar buiten lopen, een van de vele voordelen van het reizen met alleen handbagage. Waarom zou ik extra betalen voor ruimbagage als ik alles wat ik nodig heb gewoon kan kopen op de plek van bestemming? Ik loop in de richting van de grote glazen deuren en als die open zoeven vliegt de warmte me tegemoet. Ik heb meteen spijt van mijn lange broek en de nette blouse waarmee ik op Schiphol in het vliegtuig ben gestapt.

2

Zoals altijd heeft Hanne, mijn werkgever, niets aan het toeval overgelaten en is alles tot in de puntjes geregeld. Er staat een taxi op me te wachten, de chauffeur heeft instructies gekregen en zelfs zijn fooi is al geregeld. Een dik uur later loop ik dan eindelijk mijn hotelkamer binnen. De plek waar ik de komende paar dagen ga slapen en van waaruit ik op zoek moet naar aanwijzingen waar mijn raadselachtige doelwit zich bevindt. De taxichauffeur sprak niet goed genoeg Engels om mijn vragen te begrijpen – laat staan te beantwoorden – en bij de receptie waren ze ook al niet erg behulpzaam geweest. Niemand hier zal *Gossip* kennen maar toch heb ik besloten om het niet te noemen en als mezelf op zoek te gaan naar Stephano Visconti.

Ik open de map die voor me op tafel ligt, op zoek naar een hint over waar ik moet beginnen met zoeken. Ik heb de map al minstens tien keer doorgebladerd, maar misschien zie ik iets over het hoofd. Stephano Visconti. Afstammeling van het Milanese geslacht Visconti dat van 1277 tot 1447 Milaan bestuurde. Van adel. Ik begrijp niet wat ik in Pisa doe als al bekend is dat hij uit Milaan komt, maar Hanne zal me niet voor niets naar Pisa hebben gestuurd. In de map zitten lijsten vol namen van zijn personeel en een lijst met rijke, invloedrijke personen van wie bekend is dat

ze met die Stephano omgaan. Er zit een lijst in vol nachtclubs en restaurants waar die personen vaak gezien worden, en een omschrijving van Visconti, die op wel duizend andere personen kan slaan. Iedereen hier heeft zwart haar. Ook zitten er een paar foto's bij van een man met een brede rug waarbij staat dat het Stephano is, maar wat niemand kan bewijzen. En nu wil *Gossip* koste wat kost het eerste blad ter wereld zijn met een duidelijke foto van de miljonair, van wie ze volgens Hannes papieren zeggen dat hij vrouwen een geheimhoudingsverklaring laat tekenen met daarin een boeteclausule als ze foto's van hem openbaar maken. Het lijkt goed te werken, want nergens is ook maar een telefoonselkie van de man te vinden. Ik grinnik. Heel *Fifty Shades of Grey*, die geheimhoudingsverklaring, maar hij schiet er niets mee op nu Fleur van Stra achter hem aan zit met haar camera.

Ik open mijn mail en zie er meteen eentje van Hanne. 'DRINGEND!' staat er in hoofdletters.

Mensen zoals Stephano Visconti rijden in dure auto's, gaan naar dure feestjes en eten in dure restaurants. Ga om te beginnen maar op zoek naar het duurste restaurant van de stad en ga daar eten. Je zult hem echt niet op de markt tegenkomen. Ga winkelen, koop een outfit waarin je je kunt vertonen tussen de rich and famous, huur een auto en laat je voor mijn part rondjes rijden tot je ergens langs een feestje komt. Er zijn er genoeg. Ik kan het niet vaak genoeg zeggen: je moet in zijn kringen terecht komen, en dat kan alleen als je er ook zo uitziet en naar dezelfde evenementen gaat. Alleen op die manier krijg je een kans om die foto te nemen.

Ik slik. Het is niet dat ik het niet wil, maar hoe verwacht Hanne in vredesnaam dat ik binnenkom in van die dure restaurants? Natuurlijk, ik heb een zakelijke creditcard en kan het dus best

betalen, maar zelfs met die creditcard kan ik niet zomaar binnenstappen op feestjes waar het wemelt van de belangrijke, rijke mensen en – niet te vergeten – hun lijfwachten. Ik ken toch helemaal niemand? Daar komt dan dus echt geen blonde nobody in een huurauto binnen, hoe mooi haar jurk ook is. Ik lees verder.

Ik zeg dit niet graag, maar ik wil er toch heel duidelijk over zijn. Als je hier nog terug wil komen, dan zorg je dat je die foto van die man krijgt. Koste wat kost.

De licht dreigende ondertoon in haar woorden ontgaat me niet. Mijn blik blijft hangen op die ene zin. *Als je hier nog terug wil komen.* Ineens hangt niet alleen het betalen van mijn huur van deze foto af. Haar woorden zijn niet mis te verstaan. Als het me niet lukt om die foto te maken, ben ik mijn baan kwijt.

‘We hebben het adres!’ gilt Hanne vier dagen later over de luidspreker van de telefoon terwijl ik een mond vol tandpastaschuim in de wasbak spuug. ‘Hij zit in Milaan!’ Ik draai mijn ogen naar mijn spiegelbeeld, ondanks het feit dat Hanne me helemaal niet kan zien. Meent ze dit nou? Ik heb dus vier dagen door Pisa gelopen op zoek naar iemand die driehonderd kilometer verderop zit en, zoals ik al dacht, helemaal niet in Pisa is geweest. ‘Zorg dat je als de wiedeweerga naar Milaan gaat. Over een halfuur staat er weer een taxi klaar naar het vliegveld. En doe nou eindelijk eens wat ik zeg en schaf wat kleding aan waarmee je je in zijn kringen kunt bewegen zonder op te vallen.’

Er is geen tijd om te protesteren want zoals altijd heeft Hanne alweer opgehangen voor ik nog iets kan zeggen. Stephano heeft een enorme lijst huizen en hotels en hij switcht sneller van verblijfplaats dan ik van ondergoed. Voor ik daar ben, zelfs met het vliegtuig, zit hij waarschijnlijk allang weer ergens anders.

Al die moeite voor een foto. Geen exclusief interview, geen foto van een filantroop of mensenrechtenactivist, nee een playboy uit een adellijk geslacht die blijkbaar niets anders doet dan dure feestjes en restaurants bezoeken, en terwijl hij dat doet, ook nog uit de handen van de pers en paparazzi weet te blijven. Mijn neus is verbrand en ik heb geen schone kleren meer. Na vier dagen door de stad en langs alle hotspots slenteren ruikt niets meer echt fris merk ik als ik alles in de koffer prop, maar ik probeer het te negeren. Ik hoop dat de chauffeur, en de mensen straks in het vliegtuig naast me dat ook doen. Terwijl het landschap aan me voorbijvliegt in de taxi sluit ik mijn ogen. Misschien valt het wel mee. Ik koop straks in Milaan wel wat schone kleren bij de H&M, en hoewel dat niet de dure winkel is die Hanne bedoelt weet ik zeker dat de wereld na schone kleren en een douche in het nieuwe hotel er een stuk beter zal uitzien.

Het duurt nog eens drie dagen in Milaan voor ik echt de wanhoop nabij ben. Ik heb zijn adres, maar het is daar beter beveiligd dan het Witte Huis. Er zit nergens een gat in de heg waar ik doorheen kan kruipen, en er steekt niet één losse steen uit in de goed onderhouden muur waar ik mijn voet op kan zetten om eroverheen te klimmen. Het is een wonder dat nog niemand de politie heeft gebeld dat er al drie dagen een geheimzinnig persoon langs het huis sluipt. De spiegelreflexcamera ligt op mijn hotelkamer, want na de eerste dag was me al opgevallen dat het in dit gedeelte van de stad niet bepaald toeristisch is en dat zo'n ding om je nek best opvalt. In plaats daarvan heb ik mijn telefoon binnen handbereik en probeer ik een plan te bedenken hoe ik de camera mee kan nemen als ik zeker weet dat ik hier goed zit.

Plotseling gaat de poort open en komt er een auto naar buiten rijden. Als het zonlicht niet op het ornament voor op de auto was gevallen en weerkaatst was in de zijspiegel van mijn bij het hotel

gehuurde scooter, had ik de auto bijna niet gezien. Mijn tweede mazzeltje is dat de chauffeur al na drie straten afslaat en hij een straat met langzaam rijdend verkeer in rijdt, waardoor ik hem makkelijk kan bijhouden. Als hij parkeert besluit ik om een paar meter verder te rijden zodat ik niet opval. Ik blijf strak voor me uitkijken, neem een bocht naar rechts waardoor ik zeker weet dat de persoon in de auto me niet kan zien, en stap af. Snel zet ik de scooter op slot.

Mijn hart gaat als een razende tekeer en bonkt bijna uit mijn borstkas bij het zien van een man met donker haar die uit de bestuurderskant van de limousine stapt en de apotheek binnenloopt. Hij draagt iets dat er van een afstand uitziet als een duur pak en zijn zwarte haar is achterovergekamd. Hij draagt een donkere zonnebril en ik kan zweren dat hij me bekend voorkomt. Niet zijn gezicht, maar de manier waarop hij beweegt. De laatste paar dagen heb ik meer mannen met donker haar en donkere kleding gezien dan me lief is. Ik pak snel mijn telefoon, klaar om een paar foto's te schieten als de man weer naar buiten komt. Sneller dan ik verwacht had stapt hij de apotheek uit, een grote papieren zak in zijn hand. Ik tik vlug op mijn telefoonscherm, op goed geluk. Tijd om iets in te stellen heb ik niet, want de man beent met grote stappen terug naar de limousine. Het duurt nog geen tien seconden of hij zit weer in de auto en scheurt weg zonder iets of iemand ook maar een blik waardig te keuren. Wanneer de auto uit het zicht is haast ik me terug naar het hotel om de foto's op mijn laptop te zetten.

Ik trommel ongeduldig met mijn vingers op het tafelblad terwijl de laptop opstart. Ik tril als ik het kabeltje van mijn telefoon in de laptop steek. Dit is een belangrijk moment. Als die man geen bekende van Stephano is, is alles voor niets geweest en zit ik op kosten van Gossip tijd te verspillen op hotelkamers. Na wat klikken met de muis verschijnen de foto's op het scherm. Geluk-

kig, scherpe foto's. Dat is in elk geval iets. Alleen de foto's van zijn profiel zijn gelukt, en met die bril op zijn neus zal zelfs zijn eigen moeder hem niet herkennen. Ineens valt mijn oog op de zak van de apotheek die de man in zijn hand heeft. Dat ik dat niet eerder heb gezien. Er staat iets op geschreven, met dikke zwarte letters. Ik kan de naam op de papieren zak net genoeg inzoomen om hem te kunnen ontcijferen: *Cinardo*. Snel typ ik de naam in op de laptop, maar ik weet al wat ik te zien ga krijgen. De naam staat boven aan het papier in de map van Hanne, van mensen met wie Visconti omgaat. Niet te geloven. Ik staar een paar seconden naar de eerste hit op Google en stomp dan met mijn vuist in de lucht.

'YES!'

Raoul Cinardo, sinds jaar en dag de chauffeur van Stephano Visconti, heeft vandaag uit naam van zijn werkgever...

Na het lezen van de kop klik ik de pagina weg. Ik weet genoeg. Voor het eerst sinds ik uit Nederland ben vertrokken heb ik het gevoel dat dit wel eens kan gaan lukken. Na amper een week in Italië heb ik zijn chauffeur al gevonden. Dan is het nog maar een kwestie van tijd voor ik de man zelf onder ogen krijg. Ik moet alleen het huis in de gaten blijven houden. Tevreden klap ik de laptop dicht.